

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende in de 'Nationale Roepingenweek', 4 november 2019, Centrum Vronesteyn in Voorburg

Romeinen 11, 29-36
Lucas 14, 12-14

Het is een mooi initiatief dat we deze week extra bidden om roepingen in de week van het hoogfeest van de heilige Willibrord. Hij die zelf zijn roeping ervaren heeft als een bestemming voor heel zijn leven. Eerst was hij van jongs af aan in het klooster en heeft daar als monnik de leerschool ondergaan van het gebed, van studie en het gemeenschappelijk leven. Maar er groeide in hem ook het verlangen om missionaris te zijn en de vruchten van zijn gebed, studeren en het gemeenschappelijk leven niet voor zichzelf te houden.

Dat gold wel voor meer Angelsaksische monniken: het verlangen om in den vreemde je bestemming te vinden. Pelgrimeren omwille van Christus. Zij wilden wat ze in gebed en studie en aan gezamenlijk leven hadden geleerd ook aan anderen voorhouden. Op de eerste plaats is dat de persoon van Jezus Christus die op de wereld is gekomen om de zending van zijn Vader te volbrengen. Hij sterft aan het kruis, maar verrijst uit de dood en zegt: Vrede zij u. Die vrede heeft Willibrord ten volle gekend. Als hij ver weg was in den vreemde had hij die vrede van Christus in zijn hart.

In deze week herdenken we Willibrord die als apostel der Friezen de patroonheilige is van de Nederlandse kerkprovincie. Mogen we ook bidden om roepingen nu. We moeten niet alleen terugkijken naar Willibrord die met overtuiging het evangelie verkondigde, maar we mogen ook bidden om roepingen nu. We zullen moeten zeggen: wat vraagt de Heer nu van ons om mee te werken aan de opbouw van de Kerk ter verspreiding van het evangelie? Zo is er deze week elke dag een dag van gebed in de Nederlandse kerkprovincie. En wij mogen vandaag ons aandeel hebben.

De Heer geeft ons een levensbestemming. Hij heeft ons gemaakt naar zijn beeld en gelijkenis. In de schepping is er een bijzondere plaats voor de mens die in dialoog is met God. God roept en de mens antwoordt. En die mens mag zijn talenten en gaven in kracht van de Heilige Geest beschikbaar stellen voor de opbouw van Gods koninkrijk. Willibrord ging zelfs naar Rome toe om officieel de zending voor de missie onder de Friezen te vragen. Hij wist zich gezonden door de Kerk, door de Heer geroepen en gedragen.

Als we bidden om nieuwe roepingen zal het ook moeten gaan om ons eigen leven. Het lijkt soms dat we roepingen zoeken om het geloof aan uit te besteden, maar we zijn op de eerste plaats zelf aan zet om ons leven te zien in het perspectief van God. Als we zien hoe belangrijk het is om zelf antwoord te geven op de roepstem van God, is bidden om roepingen een andere zaak.

We bidden voor diocesane priesters en diakens die hun leven willen geven voor de opbouw van de parochies in het bisdom. In een religieuze congregatie ben je op de eerste plaats met het charisma van de congregatie verbonden. Als diocesane priester of diaken ben je verbonden met de gelovigen en met alle mensen van goede wil in het gebied dat aan het bisdom is toevertrouwd. Hier mogen we het evangelie verkondigen in woord en daad.

We zitten niet ruim in de priesters, maar kunnen wel zeggen dat we ervoor bidden. De Heer heeft gezegd dat Hij bij ons zal zijn tot het einde van de tijd. Als we ons de vraag stellen ‘wat wil de Heer dat ik ga doen en waar wil de Heer dat de Kerk naartoe beweegt?’ zal het antwoord op de eerste plaats moeten komen van ons gebed en onze trouw aan de Heer en zijn evangelie. Zeker, de Heer die het goede werk in ons begonnen is, zal het voltooien. Maar daarin heeft ook ons antwoord op de roepstem van de Heer een belangrijke plaats.

Roeping is niet alleen een kwestie van statistieken en als het gaat om het celibaat moeten we niet op de eerste plaats denken in termen van maatregelen, alsof we louter een praktisch probleem gaan oplossen. Het celibaat heeft Bijbelse wortels en een lange traditie in de Kerk. De paus heeft de Duitse Kerk aangegeven dat het allereerst moet gaan over bidden en aanbidden en om nieuwe evangelisatie. Bidden hoort bij onze roeping als gelovige mensen en we mogen onder meer bidden om wat voor ons bisdom nodig is. We mogen bidden om nieuwe priesters en diakens, we mogen bidden om nieuwe religieuzen, en dat alle gedoopten als gelovigen de bezieling ontvangen om trouw te kunnen zijn aan de weg van het evangelie. En we bidden in geloof om mannen en vrouwen die zich toewijden aan het huwelijk. We mogen bidden voor heel de Kerk die een gemeenschap van geroepenen is.”

Heer, die ons steeds nabij bent, help ons om in uw nabijheid te leven, te bidden en ons apostolaat ten behoeve van de verkondiging van het evangelie gestalte te geven.

Zo bidden we vandaag niet uit wanhoop, maar uit vreugde en vertrouwen. De Heer die het goede werk in ons begon, zal het zeker voltooien. Dat we door ons gebed steeds open staan voor Gods bedoelingen. Dat we onze stem en ons hart blijven verheffen tot de Heer. Dat we in ons gebed en dienstwerk herkenbaar zijn als leerlingen van Christus. De Heer en zijn blijde boodschap is de rijkdom van het leven dat ons is toevertrouwd, om door te geven steeds opnieuw aan velen in de Kerk en daarbuiten aan alle mensen van goede wil.

En zo nodigen we velen uit om met ons mee te gaan. Dan is het ‘netwerk’ dat we met elkaar vormen geen netwerk van visitekaartjes uitwisselen en het glas heffen, maar is het een netwerk waarin Christus centraal staat en wij zijn liefde delen met mensen in nood, met gebrekkigen en armen, in het besef dat we ten diepste ook zelf arm en gebrekkig zijn en nood hebben aan Gods barmhartigheid. Amen.